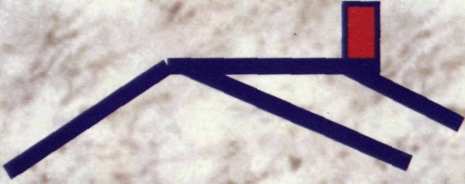

Banu elik

iki ev

haberci

Banu elik

haberçi

haberci

Atatürk Mah. Anton Kallinger Cad.
No. 2 Selçuk / İzmir

Tel: (0232) 892 99 26
Fax: (0232) 892 99 27

Bu kitapçığın Türkiye'deki yayın hakları
Haberci Tanıtım Basın Yayın Dağıtım ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir

Baskı: Anadolu Ofset Tel: (0212) 567 13 89

1. Baskı: Mayıs 2000

ISBN 975-93849-0-6

Birinci Ev!

Gözlerini açtı... İlk gördüğü şey; görememek oldu. Çünkü her taraf o kadar karanlıktı ki! Şaşkın şaşkın etrafında bir şeyler görmeye çalıştı ama nafile. Gözlerini birkaç kere sıkıca kapayıp açtı ancak zifiri karanlık hala devam ediyordu.

Bir türlü gözlerini karanlığa alıştıramıyordu. Işık aradı. Tek bir ışık. Bir delikten sızan küçük bir parıltıya bile razıydı. Etrafına bakınmanın saçma olduğunu biliyordu ama yine de etrafına şöyle bir döndü. Elleriyle etrafı yoklamaya çalıştı. Tek hissedebildiği şey tuhaf ve pis bir kokuydu. Havada baskın ağır bir kükürt kokusu gittikçe yoğunlaşıyordu. Boğulacağını sandı bir an. Hala nefes alabiliyordu. Ama her nefes alıştı ona bir ıstırap oluyordu. Her defasında çektiği hava ciğerlerine pis kokuyla birlikte doluyor, midesini bulandırıyor. Bitsin diye düşündü ama bir türlü bitmiyordu. Telaşla karanlıkta ilerledi. “Temiz hava almalıyım” diye söylendi.

Sağa sola dönüyor bir duvar, bir delik dokunabileceği, kaçabileceği bir şey arıyordu. Uzunca bir süre sonra bundan vazgeçti. Yere çömeldi. Yavaş yavaş kendi çaresizliğinin farkına varmaya başladı.

Nerede olduğunu biliyordu ama kendisine itiraf edemiyordu. İçinde bir kızgınlık ateşini yavaş yavaş kabarıyordu. “Cehennem” diye fısıldadı. Sonunda kendini burada bulmuştu işte. Anlatılanlar gibi değildi.

Oysa dünyadaki evi ne kadar güzeldi. Boğazın en güzel kıyısında iki katlı muhteşem bir villası vardı. Onu herkese göstermek için can atardı. Herkesin hayallerini kurduğu evi o satın almıştı. Bu evin parasını için neler yapmıştı. Çalıştığı şirketin kasasından kimsenin bilmediği bir para her ay onun cebine giriyor, böylece evin taksitlerini ödeyebiliyordu. Canım zaten o parayı da hak etmişti. Maaşını hak ettiğinden daha fazla çalışıyordu. Bu yüzden bu aldığı para hırsızlık sayılmazdı. Mantığı ona bunları söylüyordu. Evine baktıkça da bu-

nun kötülüğünü unutup gidiyordu. Yüzme havuzlu, bahçesi kocaman bir evdi. İçi en güzel antikalarla döşenmişti.

Şimdi ise evinden çok uzaktaydı. Sonradan anladı ki, aslında burası onun gerçek eviydi.

Anılarında bir dost meclisine gitti. Bir içki sofrasında sabaha karşı keyifleri yerindeydi. Sohbet iyice koyulaşmış, memleket meselelerine el atmışlar ve sonunda konu dönüp dolaşıp din işlerine gelmişti. Kimin daha dindar olduğunu tartışıyorlardı. Birisi “Her şey kalpte mirim” dedi. “Allah varmış yokmuş kimin umrunda, senin yüreğin temizse gerisini boşver”. Bir tanesi de, “Cennet de, cehennem de işte bu dünya” diye bilmiş bilmiş konuştu. “Senin durumun iyiyse cennettesin, değilse ondan iyi cehennem mi olurmuş” arkasından bir kahkaha patlattı. Bu sefer bizimki böyle sohbetlerde en çok kullanılan şakayı yaptı, “Kardeşim, dindarların dediğine göre bütün şarkıcılar, artistler cehennemde. Bütün arkadaşlarım, hatta siz bile orada olacaksınız. Ben cennette sıkın-

tidan patlarım. Ne yapayım ben cenneti, en iyi yer yine cehennem” dedi. Arkadaşları bu espiriyi onlarca kez duydukları halde yine katıla katıla güldüler.

Şimdi bu karanlık, pis kokulu yerde öyle yalnızdı ki. Ne artistler ne şarkıcılar ne de dostları. Hiç biri yanında değildi. Birden aklına bir şey gelmiş gibi ayağa fırladı. Avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı: “Heeey! Kimse yok mu?” Sesi yankılanmadı bile. Karanlığın içinde boğuldu gitti. Bir süre cevap bekledi. Hiç kimse yanıt vermedi. Bir daha bağırdı. Bir daha, bir daha. Ama bir türlü yanıt gelmiyordu. Kızgınlığı yavaş yavaş artıyordu. Küstahça omuz silkti. Dünyadayken de oldukça küstahtı. Kazandığı para ve çevresi ona büyük gurur kazandırmıştı. Bu güne kadar hiç kimseye ihtiyaç duymamıştı. Şimdi de kimseye ihtiyacı yoktu.

Sıcak, boğucu, kükürt kokulu bu yerde ne parası ne işi ne de kariyeri işe yarıyordu. Yavaş yavaş sıcaklıkta artıyor muydu ne? Anlatılanlar doğru muydu? Burada bir ateş gölü var mıydı acaba? Bunun

artık bir önemi yoktu ki. O aslında önceleri cehennem diye bir yere de inanmıyordu. Beden zamanı gelince ölecek ve toprağa karışacaktı. Yani gerisi yoktu. Bunun böyle olmadığını şimdi kavırıyordu. Ölümden sonra bir yer varmış diye düşündü. “Ama buraya ben neden geldim ki?” diye söylendi. “Dünyada kötü bir insan mıydım? Hayır. İyiliklerim çoktu” diye gururlandı. Kaç kişiye yardım etmiş, fakir fukaraya yiyecek içecek dağıtmıştı. Bunların hiç önemi yokmuydu? Demek yokmuş. Hani bir terazi olması gerekiyordu ya, o neredeydi? İyiliklerimle kötülüklerim tartılmayacak mı? Yoktu işte. Olseydi iyilikleri kesinlikle ağır gelir ve böylece direk cennete gidebilirdi.

Böyle düşünürken bir acı duydu. Kolunda küçük bir yara açılmıştı. Bir şeyle sarayım dedi. Bu sefer ayağında da aynı acıyı hissetti. Her tarafında dayanılmaz acılar duyuyor, ne yapacağını şaşırılmış bir halde kıvranıyordu.

Zorla ayağa kalktı. Bu acılarla boğuşurken bir yandanda düşünüyordu. Hiçbir

şey cehenneme gelmeme engel olmadı peki nasıl cennete gidebilirdim? O an yine anılarına döndü. Vapurda karşıya geçiyordu. Yanında genç bir adam bir kitap okuyordu. Merak etti, eğilip başlığına baktı. Başlığı görünce içinden güldü. “Yine bu acaip dindarlardan biri” diye alay etti. Çünkü genç adamın okuduğu kitap İncil’di.

Ona bakıp güldüğünü farkedenden genç ona dönüp İncil’i göstererek “Hiç okudunuz mu?” diye sordu. Aynı küstah tavırla bizimki, “Hayır gerek duymadım” dedi. Genç bu alaylardan etkilenmeyerek, “O zaman Tanrı’yı nasıl tanıyabiliyorsunuz beyfendi?” dedi. Aynı alaycı tavırla, “Tanrı var mı ki, ben onu tanıyayım?” dedi.

Ardından en bilgiç ve babacan tavırını takınıp gence doğru eğildi ve devam etti: “Ben size bir şey söyleyeyim mi genç adam? Siz de böyle şeylerle uğraşmasanız iyi olur. Bunlar boşa zaman kaybı. Sizi kandırıyorlar. Önemli olan bu dünya gerisi hikaye dedi” Onu bu etkileyici sözlerle ikna ettiğine emin olarak doğruldu. Genç adam gülümsedi, “Beyfendi” dedi. “Bir

gün her şey açıklığa kavuşacaktır. Tanrı'nın varlığını reddeden siz bir gün O'nu görmek için can atacaksınız. Lütfen o gün gelmeden Tanrı'ya dönün yani İsa Mesih'e güvenin." dedi. Bizimki afallamıştı. Bu kadar kesin konuşması onu etkilemişti ama içindeki gurur yine kabarıp, "Olabilir, olabilir" diyerek kestirip attı.

O günden sonra da bu konuyu düşünmemeye çalıştı. Böyle şeyler ona göre değildi ki. Bir kere çok işi vardı. Tanrı'ya zaman ayıracak kadar boş zamanı olmuyordu. Nasıl olsa yaşlanınca bir şeyler yapardı. Ama ya yaşlanmadan ölürse? Bu soru kafasına takıldı. Amaan canım. Nereden karşılaşmıştı şu adamlarla? Hava güzel, yaşamak güzeldi. Karanlık, sıcak, boğucu bu yerde ve acılar içinde kıvrılırken hayatın güzelliğini şu an düşünecek durumda değildi. Kolundaki yara sanki geçer gibi oluyordu. Ama hayır hayır işte tekrar başladı.

Birden aklına bir şey geldi. Bu acılar bir zaman sonra bitecekti. Bunu düşününce biraz ümitlendi. Kıpırdadı, ayağa kalktı.

“Bitecek, bitecek” diye kendi kendine telkin yapmaya başladı. Hani insanlar cehennemde biraz yandıktan sonra yine cennete gitmeyecekler miydi? Tabii ya. Böyle söylendiğini de duymuştu. Biraz beklesin bunlar geçecekti. Küstah karakteri yeniden hortladı. Bütün bunlar zaten onun başına gelemezdi ki. Öfke ile kabaran bütün benliği küfür etmek, oraya buraya vurup kırmak istiyordu. Dünyada ne kadar kötü hali varsa burada iki katına çıkmıştı sanki. Bu düşünceler onu o kadar sarıp sarmalamıştı ki, giderek içinin karardığını, kötülüğünün son safhasına geldiğini gözle bile görebilirdiniz. Pişmanlığı mı, tövbe yi mi arıyorsunuz? Boşuna. Çünkü günahının içinde çırpınmaya mahkum bir adamdı o artık.

Anılarında tekrar onu etkileyen bir olaya döndü. Soğuk bir kış günü şehrin en işlek cadesinde yürüyordu. Birden birisi ona küçük bir kitapçık uzattı. İsteksizce aldı cebine koydu. İşyerine vardığında yine kendini işe verdi. Öğlen yemeği sırasında yemeğini beklerken ona verilen kitapçığı

eline aldı. Okumaya başladı. Yine Şu dindar palavralardan biriydi işte. “Kurtulmak ister misiniz?” diye ona göre komik bir başlığı vardı. Güldü. Ne kurtulması? Kitapçık onun günahkar olduğunu ve bu günahlarıyla Tanrı'nın yanına gidemeyeceğini anlatıyordu. “Hadi canım” diye düşündü. Peki nasıl gidebilirim ki? İsa Mesih diye biri vardı. O, Tanrı'nın Oğluydu ve günahlarımız için çarmıhta ölmüş ve dirilmiŐti. O'na gvenirsen Tanrı'nın yanına gidebilecektin. Bu kadar basit mi yani? Ben o kadar çok iyilik yapacağım, sonra Tanrı, (tabii varsa) beni cennetine almayacak da, İsa Mesih'e, 2000 yıl önce yaŐamıŐ ve ölmüş hatta dirildiğini iddia eden birine iman edeni cennetine alacaktı. Kitapçığı iÇine dönerken çöpe attı. Bunlar saçmalıktı ona göre.

Bunu hatırlayınca biraz irkildi. Sanırım doğruydu diye düşündü. Acıları artarken telkine devam etmeye zorladı kendini. “Bitecek, bitecek.” Hala böyle söylenip duruyordu. Ama o da ne! Birden önünde sinema perdesi gibi bir Şey açıldı. Hayal

meyal bazı görüntüler gördü. Eyvah! İşte korktuğu başına gelmişti. Gördüğü şeyler onun içindeki bütün öfke, kin, gurur, küstahlık duygularını kabarttı. Sahnede bir taht ve onun üstünde Tanrı vardı. Yanında ellerinde çivi izleri olan biri daha. Bu kişi İsa Mesih olmalıydı. Milyonlarca beyaz giyinmiş insan meleklerle birlikte O'nun önünde yere diz çökmüş ilahiler söylüyordu. Sahne geldiği gibi birdenbire yok oldu.

Elleriyle yüzünü örttü. “Keşke görmeseydim, gözlerim kör olsaydı da bunu görmeseydim” dedi. Ağlamak istedi, ağlamadı. Boğuk, sıkıcı hava kükürt kokusuyla birlikte ciğerlerine dolarken sıcak gittikçe de artıyordu. “Ölmeliyim” dedi içinden. Ama ölemiyordu işte. Yaraları iyileşmeye başladıkça yeniden azıyordu. En kötüsü mü? diye soruyorsunuz. O gördüğü sahne var ya, işte o, en son damgayı vurmuştu. Yalnızdı ve artık Tanrı onun yanında değildi. “Tanrı, Tanrı, Tanrı” diye söylendi. Tanrı şimdi onun hayatında yoktu. Ne dün vardı ne bu gün var ne de yarın

olacaktı. Aslında Tanrı onun hayatına her zaman girmek istemiş ancak o bütün fırsatları hep elinin tersiyle itmişti. Dünyada onu istememişti ya, işte şimdi Tanrı, bu isteğini yerine getiriyordu. Cehennemde, onu en çok sevdiğiyle yani kendi ve günahlarıyla yalnız bırakıyordu.

Sonunda dayanamadı. Bağırmaya başladı: “Ne zamana dek süreceksin bu? Ne zaman dek?” Karanlıkta kimseden bir cevap alamadı. Ama içinden bir ses, o çok iyi bildiği gerçeği aklına getirdi. Oradan dudaklarına kadar ulaştı ve karanlığın içinde sesi boğuldu gitti; “Sonsuza dek, sonsuza dek!..”

Tanrı adil olanı yapacak.... Bütün bunlar, Rab İsa alev alev yanan ateş içinde güçlü melekleriyle gökten gelip görüldüğü zaman olacak. Rabbimiz İsa, Tanrı'yı tanımayanları ve kendisiyle ilgili müjdeye uymayanları cezalandıracak. Böyleleri O'nun varlığından ve gücünün yüceliğinden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına çarptırılacaklar.

İncil, 2. Selanıkliler 1: 6-9

İkinci Ev!

Tahttan yükselen gür bir sesin şöyle dediğini işittim. "İşte Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar. Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak. Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalkmıştır.

İncil, Esinleme 21: 3-4

Gözlerini açtı... İlk gördüğü şey; ışıktı. Bu ışık yüzünden gözleri kamaşmıştı. Alışmak için birkaç kez gözlerini sıkıca açıp kapattı. Etrafına bakındı. Gördüğü güzellik karşısında adeta soluğu kesilmişti. Bir anda gördüğü bu manzaraya bakarak her parçayı içine sindirmeye çalıştı. Karşısında büyük bir taht vardı. Çevresi o kadar kalabalıktı ki. Tahtın üstünde bir takım kanatlı yaratıklar yükselip

iniyordu. Korku mu içinde hissettiği şey? Hayır, korku değildi. Böyle bir hissin artık içinden kaybolup gittiğini hayretle farketti. Oraya bakmaktan kendini alamadığı halde merakla etrafına göz gezdirdi. Bastığı yer altındandı. O kadar güzel parlıyordu ki, dünyada olsa eline almaya bile kıyamazdı. Şimdiyse üstünde geziniyordu.

Burası bir şehri andırıyordu. Aydınlık bir şehirdi. Burayı aydınlatan şeyin ne olduğunu düşündü. Güneşi aradı gözleri. Öyle bir şey yoktu ki. Işığın kaynağı tahttı. Aslında kaynak orada oturandı. Sütunlar değerli taşlarla süslü süt beyazı mermerlerden yapılmışlardı. Ne kadar değerli şey varsa gözlerini çevirdiği her yerde onları görebiliyordu.

Birden anılarına döndü, Yaşadığı ev gözlerinin önüne geldi. Buna ev demek bile iltifat sayılırdı. Dış yüzeyi zaten iyice dökülüyordu. Ama içi daha da acınacak bir haldeydi. Yerin tahtalarına bastıkça göçecek diye ödü kopardı. Zaten çoğu yer delik deşik hale gelmiş fareler buralarda çoğu zaman oyun oynar olmuşlardı. Çoluk

çocuk kış geceleri birbirlerine sokulur böylece titremelerini biraz olsun dindirebilirlerdi. Çalıştığı yerdeki para ancak bu kadarına yetiyordu. İyi bir işe girebilirdi ama ne yazık ki girdiği yerler ya o İsa'ya inanıyor diye onu işten atıyorlar ya da işyeri İsa'nın istemediği bir şekilde iş yaptığı için kendisi çıkmak zorunda kalıyordu.

İşte şimdi en güzel evde, gerçek evindeydi. Gülümsedi. Tahttaki ışık bile onun bütün acılarını unutturacak güçteydi.

Çevresindeki kalabalığı yeni yeni farkediyordu. Hepsi kendi gibi bembeyaz keten giysiler giymişler, yüzlerinde sevinç ışıklarıyla oradan oraya koşuyorlardı. Bir gurup insan altından, koca caddede hiç duymadığı bir ezgiyle Tanrı'yı yüceltiyorlar ve dans ediyorlardı. İçinden onlara katılmak geldi. Onlara doğru ilerlerken birden gördüğü şey onu sevince boğdu. İşte yıllar önce kaybettiği kardeşi bir sütunun dibinde ona bakıyor ve gülümsüyordu. Fakirlikten dolayı yeterli derecede tedavi görmemiş olan zavallı kadın ölüme

teslim olmuştu. Onu son gördüğünde teni bembeyaz, yüzü ise zayıf ve kemikliydi. Gözlerinin altı morarmış zorla konuşuyordu. Oysa şimdi gençlik günlerindeki haliyle tam karşısındaydı. Bütün hastalığı şifa bulmuş, capcanlı pembe bir yüzle ona doğru ilerliyordu. O da ona doğru gitti ve sımsıkı sarıldı. Kadın sevinçle; “Beni gördüğüne bu kadar sevindiğine göre, O’nu ve Kuzuyu görünce kimbilir ne kadar sevineceksin” dedi. Kardeşinin haklı olduğunu düşündü.

Caddede tahta doğru birlikte ilerlemeye başladılar. Tatlı yumuşak bir su sesi birden kulaklarını okşadı. Yan tarafına bakınca bütün şehrin oratasından bir ırmağın akıp gittiğini gördü. Bu güne kadar gördüğü en berrak suydu. “Diri su kaynağı bu olmalı” dedi. Bakılışı bile insanın içine esenlik veren bir güzellikteydi. Pekçok kişi ırmağın yanında oturmuş ağaçların çeşit çeşit meyvelerinden yiyorlardı. Ağaçların canlı, yeşil ve gür dalları göğe doğru uzanıyordu. Ama bir tanesi vardı ki, o hepsinden daha güzeldi. Her dalında yer-

yüzünün en güzel meyvaları en olgun halleriyle yetişmişti. Bu meyvalardan çıkan hoş kokular etrafı dolduruyordu. Etrafına her ulustan insan toplanmış meyvelerinden yiyorlardı. Siyahı, beyazı, sarısı, kızılı her dilden, her ırktan insan birbirlerine sarılmış ilahiler söylüyorlardı.

Şaşırdı. Çünkü bu insanların çoğu dünyadayken tarih boyunca savaşmışlardı. Şimdi hepsi bu düşmanlıklarına şifa bulmuş olarak birlikte tapınıyorlardı.

Birdenbire arkasından bir ses, “Hoşgeldin kardeşim” dedi. Arkasına dönünce birisi ona sıkıca sarıldı. Adamın suratında kocaman bir gülümseme ve minnettarlık vardı. Biraz şaşırarak, “Hoşbulduk” dedi. Adam, “Tanıyamadın mı?” dedi. Biraz hafızasını yokladı sonra, “Pek tanıyamadım” dedi. Adam gülererek anlatmaya başladı, “Hani bir gün otobüste, sen İncil okuyordun. Ben de senin yanında oturmuştum. Ne okuduğunu merak edip sana sordum. Sen de İncil’i bana verdin ve biraz da anlattın.” Evet şimdi anımsamıştı. Ama onun buraya geleceğini hiç mi hiç tahmin

etmemişti. Adam devam etti; “İşte o günden sonra İncil’i okumaya başladım. Birkaç ay sonra da İsa Mesih’e inandım. şimdi de buradayım. Sana teşekkür ederim.” Ne diyeceğini şaşırmıştı. Adam tekrar geldiği gibi sevinçle uzaklaştı. Arkasından bakarken şaşkınlığı sürüyordu.

Anılarında tekrar bir yolculuğa ıktı. Bu sefer çevresinde akrabaları vardı. Ailenin erkekleri bir iki sofrasının etrafında toplanmış sohbet ediyorlardı. O ise onların konuşmalarını dinliyor içinden de dua ediyordu.

Sohbetin ilerleyen ve hatta zıvandan çıktığı bir sırada amca bey ona dönüp, “Yahu yeğenim senin hakkında bir şey duydum, doğru mu?” diye sordu. O, “Ne duydun amca?” dedi. “Sen Hristiyan olmuşsun öyle mi?” Bir an bir sessizlik oldu. O da bütün cesaretini toplayıp cevapladı: “Doğru amca”. Etrafta buz gibi bir hava esti. Amca bey ısrarlıydı, “Nasıl yani, şimdi sen bizim dinimizden değil misin?”. “Hayır” dedi. O zaman eniştelerinden biri atıldı, “Kimbilir kim senin kafanı elmiş-

tir. Üç gün sonra unutursun”. “Yok” dedi. “Kimse kafamı çelmedi. Kendi isteğimle Hristiyan oldum”.

Onlara anlatmaya başladı: “İsa Mesih bizim için öldü ve dirildi. Şimdi yaşıyor. Tek kurtuluş yolu da O’dur. Sizin iyi işleriniz, ibadetleriniz Tanrı’nın yanına gitmeye yeterli değildir.” O sırada sözünü kestiler. “Ya kes tamam. Fazla anlatma. Hadi biz işimize bakalım. Bunlarla uğraşamayız. Hem kimseye de anlatma da ailemizi utanca boğma.” Öbürleri de onu tasdikleyip arkalarını dönüp içmeye devam ettiler. İçinden ağlamak geliyordu. O anda gözyaşlarını tuttu, ama o gece uzun uzun onlar için dua edip ağladı.

O günden sonra bu konu aile arasında açılmadı ama akrabalardan kimse onunla konuşmaya ya da evine gelmeye tenezzül etmediler. Şimdi ise hiç tanımadığı bir adama bir İncil verdiği için teşekkürle boğuluyordu. Bundan büyük ödül olamazdı.

Daha da ilerledi. Görmeyi arzuladığı tek şeyi görmek için artık sabırsızlanı-

yordu. Kalabalığı yarararak tahta doğru koşar adımlarla gidiyordu. İşte sonunda büyük tahtın üzerinde oturana gördü. Bu tarif edilmez bir sahneydi. Tanrı şimdi halkının arasında oturuyordu. Tanrı insanlarla olmaktan memnun, insanlar Tanrı'yla olmaktan daha da memnun büyük sevinç içinde birlikte yaşıyorlardı. Aslında bu sahneden sonra diğer gördüğü şeylerin pek önemi kalmamıştı.

Tanrı kendi sözü uğruna ölenleri ve kendisi için çalışanları yanına çağırıyor, onlara taçlar veriyordu. Bu kişiler ise verilenleri tekrar Tanrı'nın ayakları dibine atıyor, O'nun önünde secde kılarak, "Bizler tek isteğimize kavuştuk, bunlar sana aittir ya Rab" diyorlardı.

Gördüklerinden şaşkına dönmüştü. Kendisi de farkında olmadan dizleri üzerine çökmüş olanları seyrediyordu. Öyle bir yerdi ki burası, ne en uzaktaki uzak, ne en yakındaki kişi yakındı. Herkes Tanrı'ya aynı uzaklıktaydı. İçinde sevinç ve esenlik dalgası büyüdükçe büyüyor tapınmaya, hayranlığa ve yücelik vermeye dönüşü-

yordu. Ağzından övgü sözleri dökülüyordu.

Birden gözleri tahtın sağında oturana çevrildi. İşte orada, kendisi için ta sonsuzlukta boğazlanan Kuzu orada duruyordu. Melekler O'nun etrafını çevrelemiş Kuzunun ezgisini söylüyorlardı:

“Boğazlanmış Kuzu, gücü, zenginliği, bilgeliği ve kudreti, saygıyı, yüceliği ve övgüyü almaya layıktır” diyorlardı.

Kaç gece Kutsal Kitap'ta elçi Yuhanna'nın O'nu tarif ettiği şekliyle gözlerinin önüne getirmiş ve bir gün onu görme hayaliyle yanıp tutuşmuştu. İşte hayallerindekinden daha muhteşem bir manzara karşısındaydı. Giysileri ayağına kadar uzanmış, göğsüne altın bir kuşak sarınmıştı. Başı ve saçı ak yapağına benzer bir görünüşteydi. Gözleri ise alev alev yanan bir ateş gibi parlıyordu. Ellerine baktı. İki avucunun tam ortasında çivilerin izleri öylece duruyordu. O'na doğru koştu ve ayaklarına kapandı, “Rabbim ve Tanrım” dedi.

İsa Mesih, ona elini uzattı ve onu adıyla çağırdı. Bu isim dünyada kullandığı isim değildi. Yepyeni bir isimdi bu ama onu çağırdığını biliyordu. Gözlerini ona doğru kaldırdı. İsa ona sarıldı. Çektiği bütün acılar o anda geçip gitmişti. İsa'nın eline bir tulum vardı. "Bak" dedi. "Bu, senin çektiğin bütün acılarda döktüğün göz yaşları. İşte hepsini siliyorum." Böyle di

yerek tulumdaki gözyaşlarını eline dök-tü. Yaşlar döküldüğü anda İsa Mesih'in elinde kayboldu. "İşte bütün yaptıklarından sana verdiğimiz ödül" diyerek başına bir çelenk taktı.

Sevinci binlerce kat artıyordu. Burada sonsuzluk içinde Tanrı'yı övecek ve yüceltecekti. O da diğerleri gibi yaptı. Başındaki çelengi çıkarıp Tanrı'nın ayakları dibine attı. "Burada seninleyim Rab" dedi. "Bu çelenge ancak sen layıksın. Çünkü benim günahlarım için çarmıhta öldün ve dirildin. Ben de bunun için yaşıyorum ve işte bu yüzden buradayım. Başka bir şey istemem".

Sonra başkaları da onun yanına gelerek yeni bir ezgi söylemeye başladılar. İçinden, “Bu ne zamana dek sürecek?” dedi. “Ne zamana dek?” Bu soru düşüncelerinde gezindi ve sonunda dudaklarında dökülüverdi “Sonsuza dek, sonsuza dek!”

SON BİR SÖZ

Sevgili okuyucumuz; amacımız ne birinci hikayeyle sizi korkutmak, ne de ikinci hikayeyle gözlerinizi boyamaktır. Bu yazılanlar bir gün yerine gelecektir. Bu yüzden tek amacımız sizi biraz olsun düşünmeye teşvik etmektir.

Sizin önünüzde daha kaç seneniz olduğunu biliyor musunuz? Öldüğünüz zaman cennetin kapısına vurduğunuzda, o kapının hangi hakla size açılacağını biliyor musunuz? Kutsal Kitap'ta şöyle bir gerçek var, Tanrı'yı tanımadan, O'nunla bir ilişki içinde olmadan, O'nun yanında olmaya hak kazanamayız.

Günahlarımız işte bu ilişki içinde büyük bir engeldir. Çünkü herkes günah işlemiştir. İnsanlar Adem ve Havva'dan gelen günahı taşımaktadırlar. Bu günahlarımıza bir af yolu bulmalıyız ki, Tanrı'nın yanına gidebilelim.

Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı.

İncil, Romalılar 3: 23

Ancak Tanrı daha biz O'nu sevmeyi bile düşünmezken bizi sevdi.

Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki biricik oğlunu verdi. Öyleki O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.

İncil, Yuhanna 3: 16

Bu günah aflığını da İsa Mesih çarmıhta sağlamıştır. O ilk ve son kurban olarak bizim yerimize ölmüş ve üçüncü gün dirilmiştir.

Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz İsa'da sonsuz yaşamdır.

İncil, Romalılar 6: 2

Ama biz daha günahlıyken Mesih bizim yerimize öldü. Tanrı bize olan sevgisini bununla kanıtlıyor.

İncil, Romalılar 5: 8

Bu nedenle İsa'nın çarmıhta bizim için öldüğüne iman etmeli ve bu sonsuz yaşamı almalıyız.

Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir.

İncil, Yuhanna 5: 24

Tanrı'yı tanımak için bu gün size bir fırsattır sevgili okuyucumuz. Lütfen O'nu tanımak için bir adım atın ve hangi evde olmak istediğinize de karar verin. Bu evlerin kapısı her zaman açıktır. Siz hangi kapıdan gireceksiniz?

Kapı Ben'im. Bir kimse benim aracılığımla girerse kurtulur.

İncil, Yuhanna 10: 9

Bu gün O'nun sesini işitiniz ve sizi çağırđıđı gibi cennete giden bu kapıdan giriniz. O zaman gerçek sevgi Tanrısıyla tanışacak, O'nunla beraber olmanın hoş huzurunu tadacaksınız.

Cennet ve Cehennem hakkında İncil' de yer alan ayetler:

Cennet:

Yuhanna 14:1-3;

Filipililer 3: 20-21;

İbraniler 12: 22-29;

1. Petrus 1: 3-5;

Esinleme 4: 1-5;14;21: 1-22:5

Cehennem:

Matta 10: 28;

Markos 9: 43-48;

Luka 16: 19-31;

2. Selanikliler 1: 6-10;

Esinleme 14: 9-11; 20: 11-15

iki ev

Ömrünüzün sonunda nerede olmak istiyorsunuz? Bu kitapçık olmak istedikleri yerde olan iki kişinin hikayesidir. Amacımız ne birinci hikayeye sizi korkutmak ne de ikinci hikayeye gözünüzü boyamaktır. Hayatımız akıp giderken Tanrı'nın hayatımızdaki yeri nerede? O'nun yanında olmak istiyor muyuz? Bu gibi sorulara yanıt bulabilmek için sizi iki evin hikayesini okumaya davet ediyoruz. Belki bu iki hikayede kendinizden de bir şeyler bulacaksınız.

ISBN 975-93849-0-6

9 789759 384906